

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	3013000016
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3013000016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného V. O., prerokoval na neverejnom zasadnutí 20. apríla 2016 dovolanie obvineného V. O., ktoré obvinený podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Martina Buraja proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2013, sp. zn. 4 Úrto 7/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného V. O. sa odmieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 11. novembra 2013, sp. zn. 3Ntc/3/2013 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa na území Slovenskej republiky uznáva a vykoná (po započítaní vykonanej časti trestu v Rakúskej republike) rozsudok Krajského súdu Sant Pölten, sp. zn. 13 Hv 27/13 b - 29, z 11. apríla 2013, právoplatný dňa 11. apríla 2013, ktorým bol občan Slovenskej republiky V. O., nar. XX. Q. B. v K. G., bytom K. G., V. XXXX/XX, toho času v Ústave na výkon trestu Sonnberg, Sonnberg 1, 2020 Hollabrunn, Rakúska republika, uznaný za vinného zo zločinu ťažkej krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa §§ 127, 128 ods. 1 číslo 4, 129 číslo 1, 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že

dolu uvedeným osobám odňal cudzie hnutelné veci s úmyslom neoprávnene sa obohatiť ich privlastnením, pričom krádeže spáchal vlámaním a so zámerom opakovaným páchaním si zabezpečiť stály príjem, konkrétne:

1/ dňa 4. apríla 2012 v N.. M.-T. G. S. vlámaním sa do jej obytného domu odňal jeden mobilný telefón, jeden notebook, náplne do tlačiarne ako aj mince, hotovosť, šperky a hodinky v celkovej hodnote minimálne 9 912,99 eur,

2/ dňa 22. mája 2012 v Y. Y. H. vlámaním sa do jej obytného domu odňal rôzne ozdobné predmety v celkovej hodnote minimálne 1 100 eur a

3/ dňa 2. novembra 2012 v M. T. M. vlámaním sa do jej obytného domu odňal hotovosť, hodinky a prevažne módné šperky v hodnote minimálne 400 eur, a bol za to odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 440 dní.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona Slovenskej republiky č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len Tr. zák.) bol odsúdený V. O. na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vo výmere 1 440 dní, zaradený na území Slovenskej republiky do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený V. O. včas odvolanie, v ktorom argumentoval výlučne tým, že ako občan Európskej únie neuviedol, že chce byť po výkone trestu vyhostený na územie Slovenskej republiky a na toto územie sa už v živote nechce ani neplánuje vrátiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie V. O. nebolo dôvodné, preto odvolanie uznesením z 10. decembra 2013, sp. zn. 4 Urto 7/2013, podľa § 518 ods. 4 Tr. por. zamietol.

Krajskému súdu v Trenčíne bolo 28. júla 2015 doručené dovolanie V. O. (ďalej už len obvinený), ktoré podal osobne. Neskôr dovolanie doplnil osobitným písomným podaním prostredníctvom súdom ustanoveného obhajcu JUDr. Martina Buraja.

Dovolanie smeruje proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2013, sp. zn. 4 Urto 7/2013 a obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i/ a písm. h/ Tr. por.

Vo vzťahu k obom uplatneným dôvodom argumentoval spoločne tým, že skutok, zo spáchania ktorého bol rozsudkom Krajského súdu Sant Pölten, sp. zn. 13 Hv 27/13 b - 29 z 11. apríla 2013 uznaný za vinného, je v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky potrebné právne kvalifikovať ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., za spáchanie ktorého môže všeobecný súd Slovenskej republiky páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od šiestich mesiacov do troch rokov. Rakúsky Krajský súd Sant Pölten, mu rozsudkom z 11. apríla 2013, sp. zn. 13 Hv 27/13 b -29, uložil trest odňatia slobody vo výmere 1440 dní, čo predstavuje tri roky a 345 dní, čo je o 345 dní viac ako horná hranica trestnej sadzby podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Na základe vyššie uvedeného obvinený usudzuje, že jemu uložený trest odňatia slobody vo výmere 1440 dní predstavuje trestnú sankciu, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pričom súd, ktorý o uznaní a o výkone rozsudku rakúskeho súdu rozhodol v prvom stupni, ako aj odvolací súd, mali v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z. trvanie trestnej sankcie primerane upraviť a trest odňatia slobody vo výmere 1440 dní uložený rakúskym súdom znížiť na trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, čo predstavuje hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 Tr. por. vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2013, sp. zn. 4 Urto 7/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín z 11. novembra 2013, sp. zn. 3Ntc/3/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu predpokladaného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por., bol porušený zákon v ustanovení § 17 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z. v spojení s § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. v neprospech obvineného a súčasne zrušil napádané uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a v zmysle § 388 Tr. por. prikázal súdu nižšieho stupňa, aby znovu vec prerokoval a rozhodol alebo

alternatívne, aby dovolací súd v zmysle § 387 Tr. por. bez vyslovenia výroku podľa § 386 ods. 1 a zrušenia rozhodnutia podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súdu nižšieho stupňa uznesením prikázal, aby neúplný výrok doplnil o výrok, ktorým by trvanie trestnej sankcie v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z. v spojení s § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. primerane upravil, a to tak, že trest odňatia slobody vo výmere 1440 dní uložený uznaným rozsudkom Krajského súdu Sant Pölten, sp. zn. 13 Hv 27/13 b - 29 z 11. apríla 2013 sa upravuje na trest odňatia slobody vo výmere troch rokov.

Na výzvu predsedu senátu súdu prvého stupňa (§ 376 Tr. por.) sa k dovolaniu obvineného písomne vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne. Argumentoval tým, že skutok, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný rozsudkom Krajského súdu Sant Pölten sp. zn. 13 Hv 27/13b-19 z 11.

apríla 2013 za vinného, je potrebné v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky právne kvalifikovať ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Tr. zák. (s trestnou sadzbou 6 mesiacov - 3 roky) v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Tr. zák. (s trestnou sadzbou 1 rok - 5 rokov). Z uvedeného dôvodu preto trest odňatia slobody uložený súdom v Slovenskej republike, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku, zodpovedá ustanoveniu § 17 zák. č. 549/2011 Z.z., pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného, zodpovedá pôvodne uloženej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť. Prokurátor preto považuje dovolanie za nedôvodné a v rámci konečného návrhu ho navrhol odmietnuť postupom podľa § 382 písmeno c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len dovolací súd) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), pričom z hľadiska typu konania vo vzťahu k písmenu a) naposledy označeného ustanovenia (dovolaním je napadnuté rozhodnutie o odvolaní proti uznávaciemu rozsudku) zákon nerozlišuje, či ide o rozsudok vydaný (vyhlásený) v konaní podľa tretej časti Trestného poriadku (po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní), alebo rozsudok uznávací (konanie podľa tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z.).

Aj napriek špecifickému charakteru uznávacieho konania je teda ústavne konformným záver, že dovolanie je prípustné aj proti rozsudku vydanému v takom konaní a proti rozhodnutiu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti uznávaciemu rozsudku alebo ktorým odvolací súd na základe odvolania proti uznávaciemu rozsudku vo veci sám rozhodol. Pre úspešnosť dovolania však musí byť splnený dovolací dôvod podľa úpravy § 371 Trestného poriadku, ktorý sa viaže na uznávacie konanie alebo na rozhodnutie slovenského súdu, ktorý rozhodoval o uznaní (nejde teda o prieskum uznaného rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo).

Dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.) a tiež, že obvinený využil právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 Tr. por.). Dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) taktiež spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Zároveň ale dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/ Tr. por.), lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolací súd opätovne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Obzvlášť v dovolacom konaní, v ktorom sa preskúmava právoplatné rozhodnutie súdu o uznaní a o výkone cudzieho rozhodnutia v zmysle zákona č. 549/2011 Z.z. je možné uplatniť len taký dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por., ktorý je aplikovateľný vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu a rozhodovaniu súdu Slovenskej republiky. Nemožnosť aplikácie celého katalógu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. vyplýva zo samotnej povahy konania o uznaní a o výkone cudzieho rozhodnutia.

Argumenty obvineného predstreté v dovolaní sa primárne týkajú dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo obvinený predovšetkým napáda právnu kvalifikáciu skutkov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Až z podľa neho nesprávnej právnej

kvalifikácie skutkov vyvodzuje záver, že trest, ktorý vykonáva je nad zákonom stanovenú trestnú sadzbu za ním spáchanú trestnú činnosť (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.).

Rozhodnutie vydané v inom členskom štáte EÚ, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, možno uznať a vykonať v Slovenskej republike len, ak je splnená podmienka obojstrannej trestnosti, teda ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané je trestným činom podľa právneho poriadku štátu pôvodu a súčasne aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Len u vybranej

kategoríe trestných činov (tzv. kategorizované alebo tiež katalógové trestné činy, ďalej v texte už kategorizované trestné činy. - pozn. súdu) sa splnenie podmienky obojstrannej trestnosti neposudzuje. Ak ale nie sú splnené podmienky pre uznanie a vykonanie rozhodnutia bez posudzovania obojstrannej trestnosti v zmysle ust. § 4 ods. 2, ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z., potom súd uzná a vykoná rozhodnutie vydané v inom členskom štáte EÚ len v prípade, že skutok predstavuje trestný čin nielen podľa práva štátu pôvodu, ale aj podľa práva vykonávajúceho štátu, teda Slovenskej republiky.

V predmetnom prípade nešlo o žiaden z kategorizovaných trestných činov, preto bol súd rozhodujúci o uznaní a o výkone rozhodnutia nielen povinný skúmať otázku obojstrannej trestnosti, ale predovšetkým bol povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia dať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, aká právna kvalifikácia zodpovedá uvedeným skutkom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Len samotné konštatovanie krajského súdu v odôvodnení rozsudku (str. 3 rozsudku, v spise na č. 1. 29), že bola splnená podmienka obojstrannej trestnosti a tieto skutky sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za absolútne nedostatočné (!) Toto pochybenie bolo prehliadnuté aj zo strany odvolacieho súdu.

Pritom práve absencia náležitého odôvodnenia spôsobila, že sa obvinený mylne začal domnievať, že skutok má byť podľa právneho poriadku Slovenskej republiky právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. so zákonom stanovenou trestnou sadzbu odňatia slobody v rozpätí šesť mesiacov až tri roky. A logicky potom v nadväznosti na to aj tvrdiť, že súdom uznaná sankcia trestu odňatia slobody v trvaní 1440 dní (t. j. 3 roky a 345 dní) je trestom uloženým nad zákonom stanovenú trojročnú trestnú sadzbu za onen trestný čin.

Podľa § 122 ods. 4 Tr. zák. trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

Podľa § 122 ods. 5 Tr. zák. trestný čin je spáchaný v obydli, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydliá uzavreté.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 138 písm. e/ Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu vlámaním.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) čin spácha vlámaním,
- b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
- e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
- f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

(3) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním väčšiu škodu,
- b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo

c) z osobitného motívu.

(4) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním značnú škodu,

b) závažnejším spôsobom konania,

c) na mieste požívajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,

d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu, alebo

e) tým, že taký čin zorganizuje.

Podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrvať, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu,

c) najmenej s dvoma osobami, alebo

d) z osobitného motívu.

(3) Odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) voči chránenej osobe, alebo

b) ako člen nebezpečného zoskupenia.

Ohľadom právnej kvalifikácie skutkov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky poukazuje dovolací súd na dve stanoviská trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Prvé stanovisko z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, sa týka zjednotenia výkladu zákona v otázkach právnej kvalifikácie skutku vykazujúceho znaky jednočinného súbehu trestného činu krádeže vlámaním podľa § 212 Trestného zákona (ďalej tiež len „Tr. zák.“)

a trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák. spáchaného závažnejším spôsobom - vlámaním v zmysle § 138 písm. e/ Tr. zák., pomeru špeciality a zásady ne bis in idem, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2012 pod číslom 116.

Druhé stanovisko z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 53/2013, sa týka zjednotenia výkladu a aplikácie ustanovenia § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ alebo písm. b/ Tr. zák. a súbehu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2015 pod číslom 11.

Obe stanoviská sú verejne dostupné na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - www.nsud.sk.

Dovolací súd, bez nutnosti podrobnej rekapitulácie obsahu oboch stanovísk, poukazuje len na tie ich právne vety, ktoré sú rozhodujúce pre právne posúdenie tejto veci.

Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e/ Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby duplicítne, bude táto okolnosť v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe, resp. ustanoveniu. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu.

Ak je spáchaný trestný čin krádeže vlámaním (§ 122 ods. 4 Tr. zák.) a zmocnením sa cudzej veci je spôsobená malá škoda, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. Jednočinný súbeh s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. je možný, je však vylúčená možnosť posúdenia predmetného skutku aj podľa odseku 2

písm. a/ tohto ustanovenia, lebo spáchanie činu vlámaním je už obsiahnuté v posúdení skutku (trestného činu) podľa ods. 4 písm. b/ § 212 Tr. zák. (uplatní sa pravidlo špeciality a zásada ne bis in idem).

Ak ide vo vyššie uvedených súvislostiach o prekonanie prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu, ktoré nie je možné kvalifikovať ako vlámanie, je potrebné použiť znak uvedený v § 194 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a nie je možné použiť znak vlámania uvedený v § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. (a teda ani túto právnu kvalifikáciu), alebo uvedený v § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. (ako závažnejší spôsob konania). Kvalifikácia trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu je potom závislá od výšky spôsobenej škody (musí ísť aspoň o malú škodu).

O naposledy uvedenú situáciu prekonania prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu, a to bez vlámania, teda bez použitia sily alebo ľsti, môže ísť napríklad pri preskočení alebo prelezení plotu s ochrannou (nielen okrasnou) funkciou.

Ako je zrejmé zo skutkovej vety výroku o vine uznaného rozsudku, obvinený spáchal na území Rakúskej republiky postupne v relatívne krátkom časovom slede (4. apríla 2012, 22. mája 2012 a 2. novembra 2012) tri krádeže vlámaním do obytných domov, pri ktorých poškodeným odcudzil rôzne veci v celkovej hodnote 11.412,99 eur.

S poukazom na citované ustanovenia Trestného zákona a právne závery z oboch stanovísk dovolací súd konštatuje, že skutky spáchané obvineným je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky treba právne kvalifikovať ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zák. spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák.

Z uvedeného je teda zrejmé, že obvinený spáchané skutky nepodradil pod príslušné ustanovenia slovenského Trestného zákona správne, resp. svoje konanie takpovediac „podkvalifikoval“ vo svoj prospech.

Za tieto trestné činy by bolo možné páchateľa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky potrestať trestom odňatia slobody v zákonom stanovenom rozpätí tri až desať rokov (tu pozri ust. § 212 ods. 4 Tr. zák.).

Obvinenému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1440 dní (t. j. 3 roky a 345 dní) je teda trestom uloženým v rámci zákonom stanovenej sadzby tri až desať rokov (pri jej dolnej hranici - pozn. súdu) a zároveň je prípustným druhom trestu, lebo trest odňatia slobody je možné uložiť za každý trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

Dovolacie námietky obvineného sú tak celkom zjavne neopodstatnené.

So zreteľom na to, že v posudzovanej trestnej veci je evidentne zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., dovolací súd dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok